

ΧΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2022

22.8. Η βροχή και το κρύο μας διώχνουν, πάμε στην Ελλάδα, γιατί ξέρουμε ότι «δεν κάνει κρύο στην Ελλάδα». 😊 Στο αεροδρόμιο της Αθήνας περιμένουμε 7 ώρες, στις 19.40 θα φύγουμε για Χίο. Η επιβίβαση είναι το κάτι άλλο, σχεδόν σοφιστική: Κάτι νευρικές και πολύ δυνατές φωνές μας χωρίζουν σε ομάδες. Οι row-rules διατάσσουν ότι οι επιβάτες των σειρών 1 – 10 πρέπει να περάσουν πρώτοι. Τα διαβατήρια και οι κάρτες επιβίβασης ελέγχονται προσεκτικά, κάποτε ακούγεται συναγερμός και τότε ελέγχονται ακόμα πιο προσεκτικά, οι σχετικοί επιβάτες παίρνουν καινούργιες κάρτες επιβίβασης και ο υπάλληλος φωνάζει τον αριθμό καθίσματος. Μετά οι σειρές 1 – 10 ανεβαίνουν σ' ένα τεράστιο λεωφορείο σχεδόν άδειο και φεύγουν για το αεροπλάνο. Οι υπόλοιποι – το πολύ 15 – επιβάτες, δηλαδή, οι χειρότερες σειρές, πρέπει να περιμένουμε το επόμενο λεωφορείο. Έτσι καταφέρνουν επί τέλους μια καθυστέρηση, μπράβο τους. Όταν φτάνουμε στη Χίο και βρίσκουμε τις βαλίτσες μας, είμαστε ευτυχισμένοι, γιατί φέτος αυτό δεν εννοείται, αρκετοί έρχονται χωρίς αποσκευές. Η Άρτεμις μας δίνει το αμάξι μας και πάμε Εμπορείοοοοο, τι χαρά! Εκεί χαιρετάμε τη Γιούλη και την οικογένειά της και τα λέμε λιγάκι στη βεράντα του αγαπημένου ξενοδοχείου μας Emporios Bay. Μετά πάμε στο Lavastones, όπου χαιρετάμε την Πάτρα, τη Χρυσούλα, το Θοδωρή, τον Μπάμπη και την καινούργια σερβιτόρα Ισιδώρα, η οποία θα έρθει αύριο μαζί μας στην παραλία για να γνωρίσει το Μήτσο της καντίνας. Της είπαν, ότι είναι περήφανος και ωραίος σαν κύκνος, αυτό την ενδιαφέρει. Να ο κύκνος.

Ο Θοδωρής μας λέει, ότι ο Πυθαγόρας θέλει την πεθερά του, τη Χρυσούλα, και ότι συμφωνεί, αν ο Πυθαγόρας του δίνει τη βάρκα του. Ο Πυθαγόρας όμως θέλει να του δώσει

μόνο τα κουμπιά. Ο Θοδωρής είναι σκληρός: Ή όλη η βάρκα, ή η πεθερά μένει εδώ. Δεν καταλήγουν σε συμφωνία, αλλά υπάρχει πιθανότητα να γίνουν και άλλες συζητήσεις.

23.8. Πάμε στην παραλία και βλέπουμε το Μήτσο. Τρομάζουμε πολύ, γιατί ξεχάσαμε να πάρουμε μαζί μας την Ισιδώρα. Ντροπή! Περνάμε μια υπέροχη ημέρα στη μαγική παραλία μας. Το Φώκι!!!! Είναι τόσο ωραίο να είμαστε πάλι στη δεύτερη πατρίδα μας, σπίτι μας!!!

Το απόγευμα ο Πυθαγόρας δέχεται στου Μπάμπη! Είναι τύφλα στο μεθύσι, γιατί πίνει απ' το πρωί, μας εξηγεί. Γι' αυτό να έχουμε κατανόηση, ότι δεν μπορεί να μας κάνει παρέα, θα πιει μια μπύρα και θα φύγει. Μάλιστα. Συνεχίζουν οι συζητήσεις για την πεθερά και αποφασίζω να συμμετέχω κι εγώ, για να έχουμε πλάκα. Καταλαβαίνω αμέσως ότι αυτό είναι λάθος, γιατί ξαφνικά ο Πυθαγόρας φωνάζει: «Ρε, Μπάρμπα, τι λες; Πλάκα κάνω, δεν τη θέλω. Είναι γριά, τι να την κάνω;» Μετά πάει σπίτι, καλύτερα...

Το βράδυ πάμε στου Καραγιώργη και κουβεντιάζουμε με την Έβελιν. Μας λέει, ότι εκείνη, ο άνδρας της, η αδελφή της και ο γαμπρός της περιμένουν ήδη 5 ημέρες τις αποσκευές τους που έμειναν στην Αθήνα, γιατί είχαν μόνο 25 λεπτά να αλλάξουν από ένα αεροπλάνο στο άλλο. Όλο το χωριό τους έδωσε ρούχα και αύριο θα πάνε στη Χώρα για να ψωνίσουν. Μπορώ να σας πω ότι θα πάρουν τις βαλίτσες τους μετά από 12 ημέρες, δηλαδή 2 ημέρες πριν φύγουν. Και στο γυρισμό θα χάσουν τη πτήση από Αθήνα στη Βιέννη και θα πετάξουν Μοναχό και μετά Βιέννη, 12 ώρες ταξίδι, δηλαδή. Με βαλίτσες ή χωρίς, αυτό δεν το ξέρουμε, θα ρωτήσουμε του χρόνου. Μπαίνει η Γιώτα και συμπεριφέρεται μάγκικα, δηλαδή, γρυλίζει στη Λιάνα: «Φέρε καφέ, ρε πούστη!» «Τι μου είπε τώρα, πούστη;;;» απορεί η Λιάνα και «τρέχει» για να της φέρει καφέ. Μετά πάμε στου Μιχάλη για να πιούμε μπύρες και χαιρόμαστε σαν τρελοί, γιατί εμφανίζονται τα Καμπαδάκια, δηλαδή, τα βρικολακάκια. Καθόμαστε μαζί και τα λέμε. Μιλάμε και για το φίνο στίλ της Γιώτας να μιλάει με τη Λιάνα, και ο Στέφανος μου εξηγεί ότι η Γιώτα είναι κουλτούρα απ' την κορυφή

ως τα νύχια. Αυτό το δείχνει ο ανοιχτός κι ελεύθερος τρόπος της να μιλάει, ο αυθορμητισμός της! Της αφιερώνουμε ένα άγαλμα, αυτό είναι το ελάχιστο!

25.8. Σήμερα θα βρέξει, γι' αυτό πάμε στη Χώρα και θα δούμε αν ο έμπορός μας έχει φέτος μια μεταχειρισμένη βάρκα για μας. Το μαγαζί είναι κλειστό, δηλαδή, δεν έχει βάρκα... Επισκεπτόμαστε τη Γεωργία και μας λέει ότι ο Παναγιώτης είχε ατύχημα στο χωράφι του, έπεσε και δεν μπόρεσε πια να σηκωθεί και ένας φίλος του τον βρήκε το επόμενο πρωί. Δεν μπορεί να μείνει πια μόνος του στο σπίτι του και μένει τώρα στο γιο του. Θα τον πάρω τηλέφωνο, ίσως είναι δυνατό να βρεθούμε κάποτε. Πάμε στου Μπάμπη για καφέ και βλέπουμε το Διαμαντή με τους μουσαφίρηδες του στου Καραγιώργη. Τους έχει όλη την εβδομάδα και δεν μπορεί να βρεθεί μαζί μας, μας ειδοποίησε. Γι' αυτό τους θάβουμε λιγάκι. Και όταν αρχίζουν να τραγουδάνε σαν παπάδες, το σκάμε και πάμε για υπνάκο στο δωμάτιο μας. Το βραδάκι επισκεπτόμαστε τη Ιάσμη και τη μαμά της που είναι ήδη 93 χρονών.

Επειδή η Ιάσμη φέρνει πολλά μπισκότα, γεμίζει το τραπέζι και βάζω τη τσάντα μου στο πάτωμα. Αυτό δεν είναι καλό, γιατί έτσι θα αδειάσει, με προειδοποιεί. Τι σημαίνει αυτό;;; Ότι θα χάσω λεφτά. Το βράδυ στη βεράντα του ξενοδοχείου ο Γιώργος μου ζητάει να

πληρώσω τις μπύρες, γιατί δεν έχει ψιλά. Έτσι χάνω 7.50 ευρώ, πωπώ, η Ιάσμη είχε δίκιο!!!

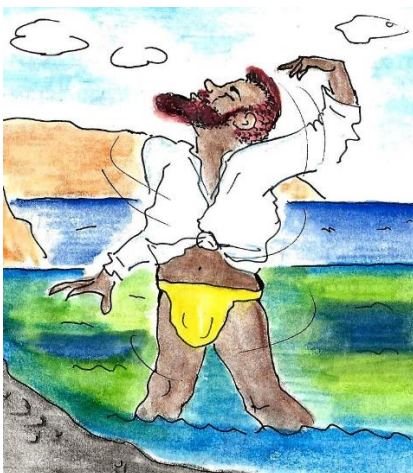

Το βράδυ τρώμε στου Μπάμπη και γνωρίζουμε το καινούργιο σκυλάκι της Ασπασίας, τη Λούνα (2 ½ μηνών). Παίζω μαζί της ώσπου το δάχτυλό μου βγάλει αίμα. Αυτό παθαίνουν όλοι οι «αρχάριοι», με ειδοποιούν.

27.8. Η Γεωργία μας λέει ότι ο Παναγιώτης θα περάσει λίγες μέρες στο σπίτι του, για να μην τον σκοτώσει η νοσταλγία. Οπλιζόμαστε λοιπόν με μπύρες και τον επισκεπτόμαστε. Κουβεντιάζουμε και θυμόμαστε τους παλιούς καιρούς. Διασκεδάζουμε βέβαια και με κουτσομπολιό και ανέκδοτα!

28.8. Σήμερα έχουμε πλάκα στο Φώκι. Ένας ηθοποιός δεύτερης κατηγορίας ποζάρει και ο χαζούλης της παραλίας του βγάζει φωτογραφίες. Πρώτα η διασημότητα φοράει ένα κάτασπρο πουκάμισο κι ένα κατακίτρινο μαγιό, μετά βρέχει το πουκάμισο και προβάλλει τους μαυρισμένους μύες του. Με βλέπουν και γι' αυτό δεν μπορώ να τους βγάλω φωτογραφία, αλλά μπορώ να ζωγραφίσω! Μετά φοράει μαύρο μαγιό και ξαπλώνει ερωτικά στη θάλασσα. Τώρα δε με βλέπουν και τους βγάζω κρυφά μια φωτογραφία.

Παίρνουμε τον Παναγιώτη απ' το σπίτι του και πάμε στου Μιχάλη. Βλέπει τη θάλασσα και μένει βυθισμένος σε σκέψεις. Νοσταλγεί τους παλιούς καιρούς στα καράβια και στην ψαροπούλα του. Όταν τον πάμε σπίτι του, καταλαβαίνουμε ότι οι «έξυπνοι» φίλοι του κλείδωσαν το σπίτι του και κανένας δεν ξέρει πού έμεινε το κλειδί. Του φωτίζω την πόρτα με το κινητό μου κι έτσι καταφέρνει να παραβιάσει την πόρτα. Πολύ «έξυπνοι», οι φίλοι

αυτοί... Την υπόλοιπη βραδιά περνάμε με την Έβελιν και τους δικούς της, με τα Καμπαδάκια, τη Χριστίνα και το Μάκη στο Καραγιώργη, δηλαδή γίνουμε πάλι βρικόλακες.

29.8. Το βράδυ καθόμαστε στο Καραγιώργη, για να περιμένουμε την Μπριγκίττα. Περίπου στις 21.30 πρέπει να φτάσει στον Εμπορειό. Δεν έρχεται, μάλλον η πτήση της έχει καθυστέρηση... Στις έντεκα αρχίζουμε να ανησυχούμε. Την παίρνω τηλέφωνο, αλλά δεν απαντάει... Στις δώδεκα απαντάει, επί τέλους!!! «Πού είσαι;;;» «Στην Αθήνα, κάθομαι σ' ένα παγκάκι έξω από το αεροδρόμιο, έχασα την πτήση μου για Χίο». «Πώς είναι δυνατό; Είχες 7 ώρες στο αεροδρόμιο!» «Ναι, αλλά ξέχασα να αλλάξω την ώρα στο ρολόι μου, κι έτσι άργησα στην επιβίβαση». 7 ώρες και δεν κοίταξε ούτε μια φορά κανένα ρολόι στο αεροδρόμιο;;; «Και τι κάνεις τώρα;» – «Λύνω σταυρόλεξα». – «Πότε φεύγει το αεροπλάνο σου για Χίο;» – «Στις 6.30». – «Εντάξει». Μετά μου έρχεται στο νου ότι σίγουρα δε ρώτησε για τη βαλίτσα της. Την ξαναπαίρνω τηλέφωνο. «Όχι, τη βαλίτσα μου τη στέλνουν κατευθείαν στη Χίο». «Αν ο επιβάτης λείπει, βγάζουν τη βαλίτσα του. Δεν το ξέρεις αυτό;» – «Όχι, δεν πιστεύω». «Πήγαινε να ρωτήσεις καλύτερα. Έχεις πολύ καιρό». – «Εντάξει, θα ρωτήσω». Πάει λοιπόν στο Lost and Found και βρίσκει τη βαλίτσα της!!! Πάλι καλά!!!

30.8. Ερχόμαστε στη βεράντα για πρωινό και εκεί κάθεται η Μπριγκίττα και τρώει. Πέρασε 24 ώρες χωρίς φαγητό και τώρα πεινάει, μας λέει. Μετά από τόσες ώρες στο παγκάκι του αεροδρομίου πονάει ο πισινός της, μας πληροφορεί. Δεν τη λυπόμαστε, όποιος δεν έχει μυαλό, έχει πισινό, αλλάζουμε λίγο τον ιδιωματισμό. 😊

Πάμε στο Φώκι και συναντάμε το χαζούλη της παραλίας. Είναι έξω φρενών, γιατί σε μια βάρκα βλέπει γυμνούς. – Καλά, και εκείνος;;; – Άλλο πράγμα αυτό, μας εξηγεί, στη βάρκα έχει παιδιά, Θεέ μου! Σταυροκοπιέται τρομαγμένος. Του λέω ότι δεν είναι κακό τα παιδιά να συνηθίσουν να βλέπουν γυμνούς, θα είναι κάτι φυσικό για τα παιδιά. Τώρα είναι ακόμα πιο τρομαγμένος, τι επαναστατικές ιδέες που έχω!!!

Το απόγευμα συναντάμε την Μπριγκίττα στη βεράντα του ξενοδοχείου. Ξεκουράστηκε καλά και τώρα είναι πανευτυχισμένη. Μετά πάμε στο Μιχάλη, όπου τρώμε καλά και κοιτάζουμε στη θάλασσα και στα αστέρια. Η Μπριγκίττα είναι όλο χαρά. Ένα happy end. Πιστεύουμε...

31.8. Έφτασαν ο Βάλτερ και η Ιβάνα, και «χαίρομαι» πολύ που εκείνος με χαιρετάει με το αγαπημένο μου σχόλιο: «Πολύ φρέσκια, εσύ». Εννοεί, ότι είμαι χάλια. Για να καταλάβω, ότι με δουλεύει, σκάει απ' τα γέλια, ενθουσιασμένος απ' το φινό χιούμορ του. Το πρωί συνήθως έχω άσχημη διάθεση, και όταν δεν έχω, εκείνος το καταφέρνει, γκρρρρ.

Το βράδυ πάμε με το Μίκε και το Διαμαντή στου Μπάμπη, όπου μας περιμένει ένας πολύ μεθυσμένος Πυθαγόρας. Πάει να πειράξει την Μπριγκίττα και μετά τη Χρυσούλα και φωνάζει: «Από μια γριά στην άλλη!» Ο Θοδωρής του λέει: «σουτ», και όλοι μας συμφωνούμε ότι είναι πολύ φίνος κύριος. Ο Μίκης λέει ποντιακά ανέκδοτα: Τι κάνουν 17 Πόντιοι έξω απ' το σινεμά; – Περιμένουν να έρθει ακόμα ένας, για να είναι 18 και τους αφήσουν να μπουν.

1.9. Ο Διαμαντής μας λέει ότι σήμερα γιορτάζει. Η γιορτή του Αγίου Διαμαντή;;; Όχι, μας λέει η Γιούλη, σήμερα γιορτάζουν οι 40 Παρθένες, και μια απ' αυτές είναι η Αγία Αδιαμαντινή. Και η αρσενική εκδοχή αυτού του ονόματος είναι Διαμαντής. Καλά, φτάνει, η γελοιογραφία είναι ήδη έτοιμη στο κεφάλι μου!

Το βράδυ πάμε με την Μπριγκίττα στην ταβέρνα του Γρηγόρη, όπου ο Νίκος δουλεύει σαν σερβιτόρος. Φαίνεται ότι παντού υπάρχει πρόβλημα προσωπικού!!! Η Μπριγκίττα ψάχνει

παντού την τσάντα της, δεν ξέρει πού την έχασε. Στου Μπάμπη δεν είναι, ούτε στην παραλία... Τα χαρτιά της είναι μέσα, η κάρτα ασφάλειας και τα γυαλιά της. Ο Νίκος την παρηγορά, τη φιλάει στο λαιμό, της χαϊδεύει τα μαλλιά, η φωνή της ανεβαίνει μια οκτάβα, εκείνος απ' την πλευρά του της μουρμουρίζει με βαθιά φωνή. Η Μπριγκίττα χαίρεται που θα τραγουδήσουμε μετά το φαγητό, αλλά... χωρίς γυαλιά δε θα μπορέσει να διαβάσει τους στοίχους, δηλαδή, δε θα τραγουδήσει. Αυτή την ιδέα δεν την αντέχει καθόλου κι έτσι ξαφνικά το μυαλό της ξεκινάει πάλι. Πάει λοιπόν στο δωμάτιο της και βρίσκει την τσάντα κάτω απ' το μαγιό της. (Ο Νίκος είναι σίγουρος ότι χάνει ήδη λάδια). Αργότερα έρχονται και τα Καμπαδάκια και γιορτάζουμε τα γενέθλια του Γιάννη και την επέτειο γάμων μας. Στις 3 νυστάζουμε και πάμε για ύπνο. Δεν αντέχουμε τίποτα, ντροπή. ☹️

2.9. Ο Στέφανος μου χάρισε ένα βιβλίο με θεότρελα χιώτικα παραμύθια. Σχεδόν ποτέ στη ζωή μου δεν είχα τόσες κομμένες κεφαλές, βραστούς, τηγανιτούς, κρεμασμένους και πνιγμένους ανθρώπους σ' ένα μόνο βιβλίο. Το ότι ένα μωρό αφήνει τη νύχτα την κούνια του και πάει στο στάβλο για να φάει ένα άλογο, εξηγείται με το επιχείρημα ότι είναι στρίγκλα, την οποία πρέπει να σκοτώσει ο ήρωας του συγκεκριμένου παραμυθιού. Το καταφέρνει πάντα στο τέλος του παραμυθιού, αλλά όχι μόνος του. Τον βοηθάει το λιοντάρι (που το λένε Μιχαλάκη, εννοείται), το μερμήγκι και άλλα ζώα, μάλιστα. Τις εικονογραφίες τις έφτιαξε η μαμά του Διαμαντή, έτσι έχουμε και οικογενειακή σχέση, είναι φοβερό, το βιβλίο αυτό, ανατριχιαστική πλάκα, διασκεδάζω πολύ!

Το απόγευμα έρχεται μια ορδή από κυρίες στη βεράντα του ξενοδοχείου, επειδή η ξαδέλφη της Γιούλης, Μέλπω, γιορτάζει σήμερα. (Και άλλη απ' αυτές τις 40 Παρθένες...). Ένα ξανθό πράγμα με ρολό αντί για αφέλειες μας αρέσει ιδιαίτερα. Αν κάποιος πιστεύει ότι

υπερβάλλω, να μου ζητήσει τη σχετική φωτογραφία, την έχω.

Αργότερα καθόμαστε

με τα Καμπαδάκια και την παρέα τους στο παγκάκι, και ο Στέφανος μου εξηγεί το αίνιγμα της ξανθιάς με το ρολό: «Είναι ήδη εδώ, είναι μεταξύ μας, οι Αρειανοί. Αλλά η Γιώτα,...» – Αυτή τη στιγμή η Γιώτα βάζει μια πετσέτα στους ώμους της, γιατί κρυώνει λιγάκι, μάλλον επειδή πεινάει. – «...αλλά η Γιώτα είναι ο φύλακας άγγελός μας. Με τα δυνατά φτερά της θα ανεβεί στον ουρανό και θα μας προστατεύσει».

Αυτό μας καθησυχάζει, έτσι απολαμβάνουμε το πάρτι καλύτερα, χωρίς το φόβο που μας βασάνιζε. Ο καπνός στη φωτογραφία αριστερά είναι απόδειξη ότι πραγματικά πρόκειται για μπάρμπεκιου.

Η Ιωάννα έφερε μια τούρτα, αλλά δεν τη δοκιμάζουμε, γιατί πάμε ήδη στις 4 για ύπνο. Τις τούρτες τις τρώνε πάντα αργά, γιατί μετά από κάτι γλυκό τα Καμπαδάκια δεν μπορούν πια να φάνε κάτι αλμυρό, μας εξηγεί κάποιος ειδικός. Ωραία που για όλα τα αινίγματα του κόσμου έχει εξήγηση 😊.

3.9. Μετά από μια υπέροχη μέρα στο Φώκι – κολύμπι, διάβασμα, ύπνος, πετάμε πέτρες, ακούμε τη μουσική των κυμάτων, πάλι κολύμπι, διάβασμα... - πάμε στου Καραγιώργη. Έρχονται τα Καμπαδάκια και παίζουμε λίγα τραγούδια. Ο Χρήστος παίζει αγγλικά τραγούδια και η Μπριγκίττα λιώνει, έτσι μπράβο. Έρχεται και ο Βάλτερ, ο οποίος ακόμα σκέφτεται την ξανθιά με το ρολό, γιατί απορεί αν το ρολό αυτό γίνεται χίλια κομμάτια αν κατά λάθος χτυπάει κάπου. Η Μπριγκίττα το βλέπει στη φαντασία της και σκάει απ' τα γέλια.

4.9. Το απόγευμα πίνουμε μια μπύρα στου Γρηγόρη, όπου σήμερα δουλεύει και ο Μάκης. Ο Θοδωρής και ο Μπάμπης αναρωτιούνται τι μυρίζει τόσο ωραία. Ποιος φοράει τέτοιο άρωμα; Ο Μάκης ομολογεί, ότι φοράει γυναικείο άρωμα, για να αρέσει στο αφεντικό του,

για να μη χάσει τη δουλειά του. Μετά και οι δυο παίζουν το «σπασμένο χέρι» κι εμείς το βρίσκουμε πολύ ρομαντικό!

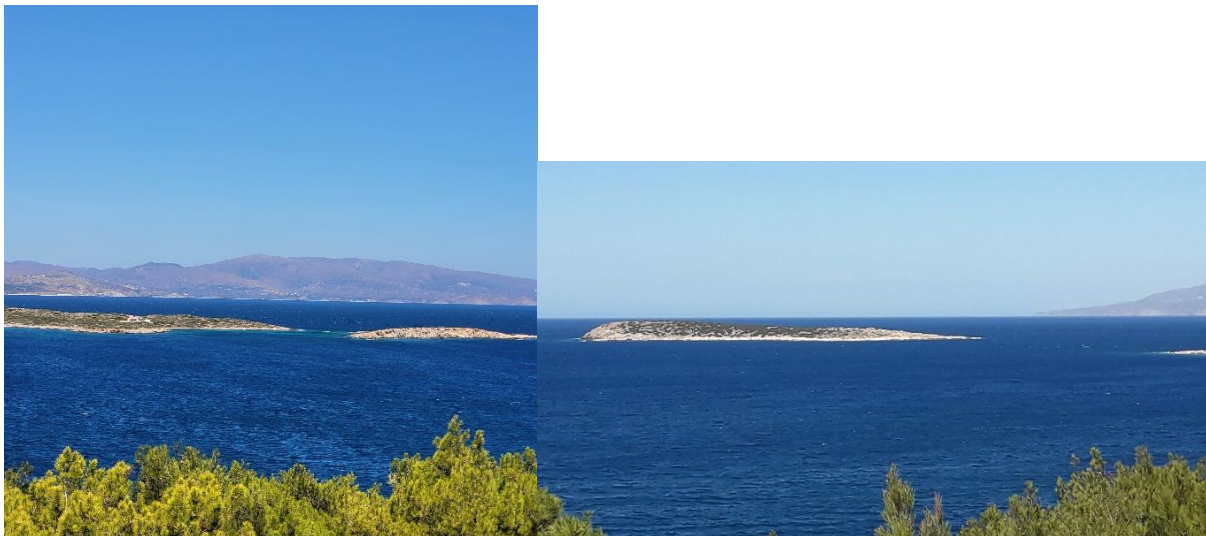
Μετά βλέπουμε έναν κύριο τελείως ντυμένο που στέκεται στη θάλασσα. Ο Γιώργος πιστεύει ότι μάλλον δεν έχει τουαλέτα στο σπίτι. ☹️

5.9. Σήμερα βρισκόμαστε με τη Μαρία στα Αρμόλια. Χαιρόμαστε πολύ, γιατί έχουμε χρόνια να βρεθούμε. Μιλάμε και μιλάμε και μιλάμε, και όταν έρθει η ώρα του αποχαιρετισμού, μας αναγκάζει να διαλέξουμε κάτι στο ζαχαροπλαστείο. Αισθάνομαι σαν παιδάκι, είναι τόσο γλυκιά!!!

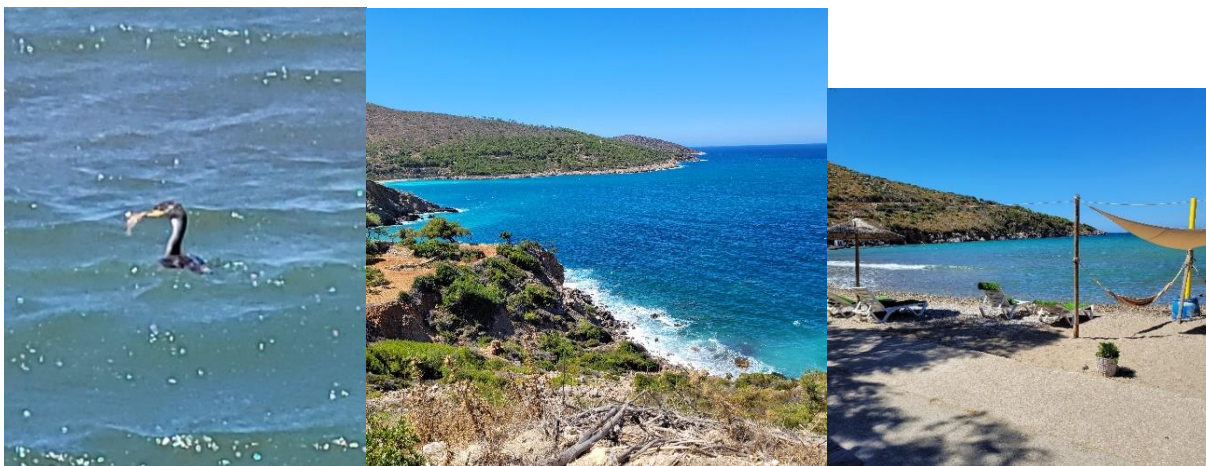

Το βράδυ τρώμε στις Μαρίας με την Ίβα και τον Άντη. Τρώμε ωραία φαγητά, διασκεδάζουμε πολύ και στο τέλος γίνεται το επεισόδιο με το ρυζόγαλο: Όπως όλοι οι διαβητικοί, ο Άντης και η Μαρία μιλάνε συχνά για γλυκά. Ο Άντης θέλει να της διηγηθεί, ότι στο αεροπλάνο τους σερβίρανε ρυζόγαλο, αλλά δε θυμάται τη λέξη στα αγγλικά. Με ρωτάει και της το λέω στα ελληνικά. Όλο χαρά μου λέει ότι ακριβώς αυτό μας έφτιαξε σήμερα για έκπληξη. Το μεταφράζω και ο Άντης φωνάζει τρομαγμένος ότι τον έσωσα, ότι γλύτωσε, γιατί παρά λίγο να της πει ότι σιχαίνεται το ρυζόγαλο, ότι στα παιδικά του χρόνια τον ανάγκαζαν και το έτρωγε κάθε τόσο και μετά ποτέ πια, και ότι στο αεροπλάνο ακριβώς αυτό... Μετά βάζει γλυκό χαμόγελο και τρώει όλο το ρυζόγαλο, είναι παλικάρι, ο Άντης μας.

6.9. Κάνουμε εκδρομή στα Μεστά και μετά στην Αγία Ειρήνη.

Εκεί βλέπουμε μια χαρούμενη καλικάτζου να ψαρεύει.

Πάμε στη Βέσσα να φάμε πίτες. Τις «απολαμβάνουμε» πολύ, γιατί μας επισκέπτονται κοινωνικές σφήκες με μεγάλη όρεξη. Για να τις διώξει, η εστιάτορας μας βάζει μια σόμπα που βρομάει και βγάζει μαύρο καπνό. Αυτό αρέσει του αέρα που φυσάει στάχτη στις πίτες μας. Φανταστείτε τι ωραία που ταιριάζουν ο αέρας, μακριά μαλλιά, τζατζίκι, μουστάρδα και κέτσαπ. Φανταστείτε και την ανεμοσυρμή που βουτάει μια τούφα μαλλιών στο τζατζίκι και μετά ζωγραφίζει μια γραμμή στα γυαλιά μου. Μ' ΑΡΕΣΕΙ ΑΥΤΟ! Η τελευταία πινελιά είναι βέβαια κάτι πολύ κοινωνικά κουνούπια που διασκεδάζουν κάτω απ' το τραπέζι τσιμπώντας τα πόδια μας με μεγάλη όρεξη...

7.9. Η Γιούλη μας καλεί στα πρώτα γενέθλια του Φώτη. Στη βεράντα του ξενοδοχείου έχει μεζεδάκια και πιστά. Όλοι τον αγκαλιάζουν, τον χαϊδεύουν, τον φιλούν, και το δέχεται ήρεμα. Φαίνεται, ότι το έχει ήδη συνηθίσει. 😊 Μετά πάμε στον Καραγιώργη, για να πάρουμε τη Ιωάννα και τη φίλη της Κωνσταντίνα και πάμε στο σπίτι του Διαμαντή, όπου ο Μίκης κάνει μια παράσταση Καραγκιόζη. Η παράσταση είναι καλή, τα κορίτσια γελάνε πολύ, και για το θέατρο και για το Διαμαντή. Τα γενέθλια του μικρού Φώτη, το παιδικό θέατρο, όλα σε μια μέρα, τι ωραία! Μετά την παράσταση πάμε στον Μιχάλη, όπου έχει ζωντανή μουσική, είναι τέλεια η ημέρα αυτή! Δεν γνωρίζουμε τους μουσικούς, αλλά για μεγάλη μας χαρά, αργότερα ο Γιάννης παίζει το μπουζούκι και ανεβαίνει το κέφι. Ο κόσμος χορεύει, ο Μιχάλης και ο Κρουμ πετάνε χαρτοπετσέτες και πιάτα, δεν καταλαβαίνουμε πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός και ...άλλη μια φορά φεύγουμε πολύ αργά. Δεν πειράζει, θα κοιμηθούμε αύριο στη σκηνή μας στο Φώκι. Τα κυματάκια είναι το πιο ωραίο νανούρισμα...

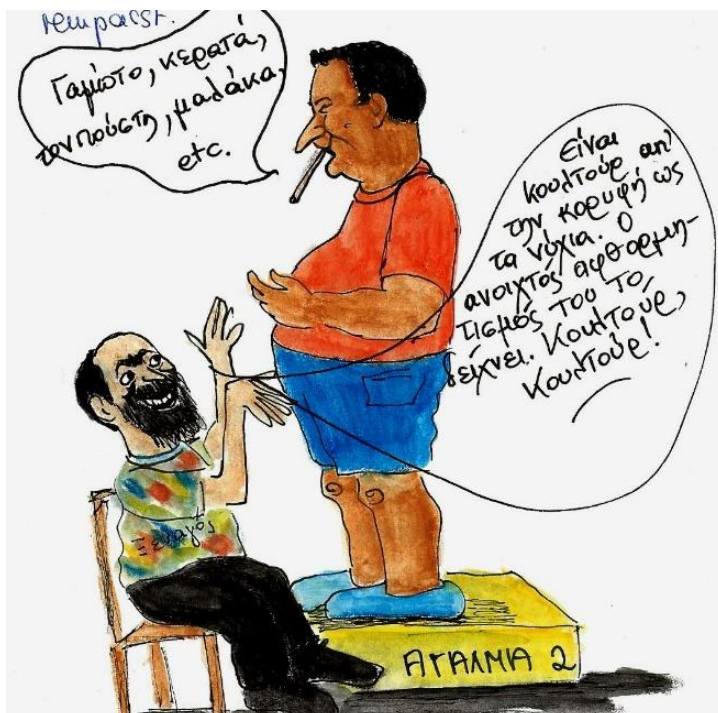

8.9. Μετά από 3 ημέρες με φουρτούνα, η παραλία στο Φώκι έχει αλλάξει τελείως. Είναι τώρα απότομη και δεν είναι πια τόσο φαρδιά όπως πριν, αλλά δεν πειράζει, αυτό που μετράει είναι ότι επί τέλους τη έχουμε πάλι!

Το απόγευμα καθόμαστε στη βεράντα του ξενοδοχείου και μαθαίνουμε ότι πέθανε η βασίλισσα της Αγγλίας. Όλοι παίρνουν τα κινητά τους και ψάχνουν πληροφορίες για τη βασιλική οικογένεια, ξεκινάει μια συζήτηση για καπέλα, δε θα άλλαζαν πια θέμα, αν η Μπριγκίττα δεν πάθαινε πάλι υπογλυκαιμία. Ο καθένας έχει κάποιον ξαδελφό, κουρέα, γείτονα κλπ. που είχε ζάχαρο και έπαθε...μπλαμπλαμπλα.

Το βράδυ τρώμε μαζί με τα Καμπαδάκια. Για χατήρι μας έρχονται ήδη στις 22.45 στου Καραγιώργη, πολύ νωρίς γι' αυτούς, πέρα απ' το ωράριο για βρικόλακες!!! Τρώμε, πίνουμε, τα λέμε και τραγουδάμε λιγάκι. Οπωσδήποτε λέμε και το τραγούδι του καπετάνιου απ' τη Χίο, γιατί απόψε είμαστε 4 καπετάνιοι: Ο Γιώργος, εγώ, ο Μήτσος κι ένας ψηλός και χοντρός πιλότος που οδηγεί στην Αμερική μόνο μεγάλα αεροπλάνα, γιατί σ' ένα μικρό δε θα χώραγε. Αργότερα έρχονται ο Βάλτερ και ο Θοδωρής. Καταλαβαίνουμε ότι ο Θοδωρής ήπια ήδη αρκετά ουισκάκια, γιατί λέει μόνο μαλακίες. Επί τέλους έχουμε πάλι κουltούρα, μας έλειπε από τότε που έφυγε η Γιώτα. Ο Στέφανος κι εγώ αποφασίζουμε ότι πρέπει να χτιστεί και άλλο άγαλμα. Ο Θοδωρής είναι κουltούρα από την κορυφή ως τα νύχια, σαν τη Γιώτα. Ο ανοιχτός αυθορμητισμός του το δείχνει. Κουltούρα, κουltούρα, κουltούρα!

9.9. Μετά από μια υπέροχη μέρα στο Φώκι, περνάμε μια μουσική βραδιά με του Γρουπάκι. Παίζουμε μέχρι «δυο ώρες μετά τον Άντη», και η Μαρία πρέπει να κάνει ξενύχτι. Το συγκρότημα αλλάζει όνομα: Γρουπάκι Ε (για „extended“) λέγεται τώρα και είμαι ευτυχισμένη ότι επί τέλους παίζουμε μαζί. Ένα χοντρό αγοράκι χορεύει σαν τρελό και όταν πρέπει να πάει για ύπνο, του παίζω το νανούρισμα «Το γελεκάκι». Αυτό βοηθάει πάντα! Σήμερα όμως; Όταν φεύγουμε για ύπνο, το αγοράκι με τους γονείς του κάθονται ακόμα στο Μπάμπη και δε νυστάζει καθόλου. Θα' πρεπε να το παίζω με λιγότερο πάθος. 😊

10.9. Φώκι, Φώκι, Φώκι, δε θα το βαρεθούμε ποτέ!

Το βράδυ πάμε στο Γρηγόρη και περιμένουμε την πανσέληνο. Ο Χρήστος ποζάρει, γιατί θέλει να του κάνω σκίτσο.

Να 'τος!

Η Μπριγκίττα θα φύγει αύριο και της λέμε ότι πρέπει να καλέσει σήμερα ένα ταξί, γιατί στο Πυργί υπάρχει μόνο ένα και αυτό μπορεί λείπει το πρωί. Γιατί τέτοια βιασύνη, αφού το αεροπλάνο θα φύγει στις 3 το απόγευμα, εκπλήσσεται. Εμείς όμως ξέρουμε ότι στις 3 δεν έχει πτήση για Αθήνα, και μετά από μια μικρή συζήτηση, φεύγει να φέρει το εισιτήριό της στο οποίο γράφει ότι το αεροπλάνο θα φύγει στις 12:20 απ' τη Χίο. Στις 3 το απόγευμα είναι η πτήση από την Αθήνα στη Βιέννη...

Πάμε στου Μπάμπη, και η Πάτρα και η Χρυσούλα μου δίνουν τα δώρα για το χειμώνα: ένα μπλοκ και ένα αστυνομικό μυθιστόρημα. Είναι τόσο γλυκές!!! Έρχεται και ο Πυθαγόρας και μας φέρνει δυο κλαδιά ρίγανη, ένα για μας κι ένα για τη Ρέγκα. Τότε δε θα πάμε για μπάνιο αύριο, αλλά θα περάσουμε όλη την ημέρα τρίβοντας. Μάλιστα!!! Βρίσκουμε τη λύση του προβλήματος. Έχει στενή σχέση με την κουζίνα του Lavastones. 😊 Ο Πυθαγόρας έχει κέφια και «μιλάει» γερμανικά, αραβικά και τούρκικα. Έρχεται και ο Διαμαντής, τι χαρά! Ο Μαρσέλ πείθει τον Άντη να ξαναπαίξουμε αύριο ...στο Lavastones!!! Και ο Άντης συμφωνεί, αυτό δεν το περίμενε κανένας, αφού ο Άντης και η Ίβα δεν αφήνουν ποτέ το τραπέζι τους στις Μαρίας. Το τραπέζι 1 A!!! Πάμε στου Μιχάλη, γιατί έρχονται τα βρικολακάκια που έχουν

σήμερα την τελευταία βραδιά, πιο σωστά το τελευταίο ξενύχτη τους στον Εμπορειό. Και πάμε ΑΡΓΑ για ύπνο.

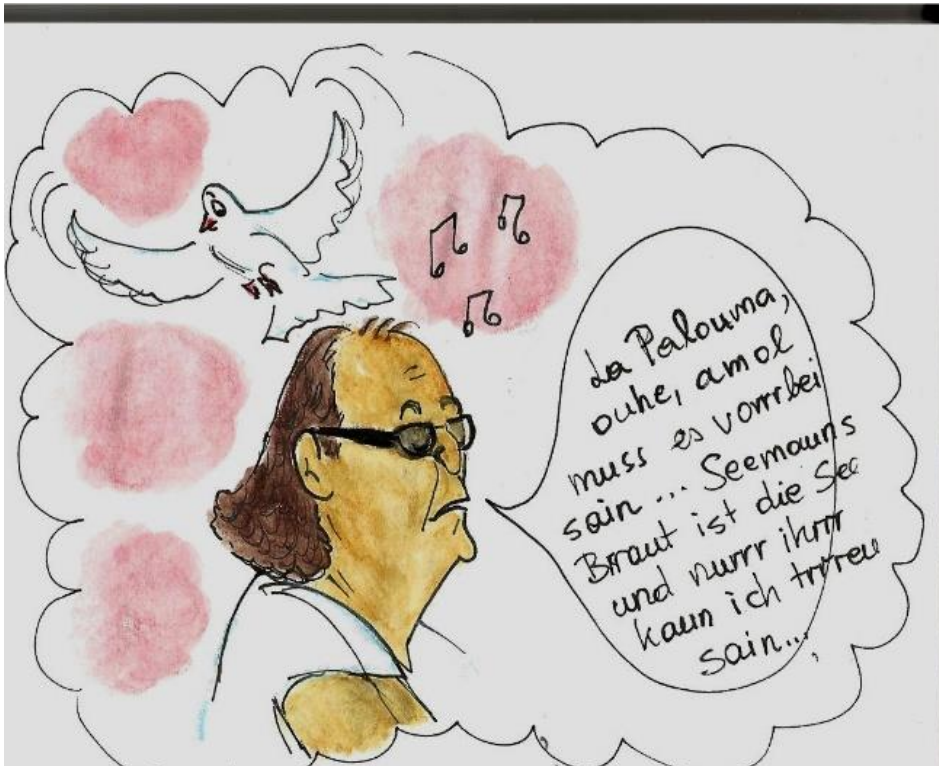

11.9. Όταν ερχόμαστε στις 10 στο πρωινό, συναντάμε την Μπριγκίττα που μας ειδοποιεί ότι είναι ήδη έτοιμη για το ταξίδι, καλά... Μετά όμως μας λέει ο Ηλίας ότι η Μπριγκίττα του ζήτησε ΤΩΡΑ να καλέσει ένα ταξί για τις 11. Στις 11 πρέπει ήδη να βρεθεί στο αεροδρόμιο, εκτός αυτού το μοναδικό ταξί του Πυργιού λείπει. Χθες, βέβαια, δεν κάλεσε ταξί... «Δεν έχει καθόλου άγχος», εκπλήσσεται ο Ηλίας. Επί τέλους, η γυναίκα του ταξιτζή την πάει στο αεροδρόμιο με το δικό της το αμάξι. Τέλος καλό, όλα καλά. Ευτυχώς έφυγε! Ας χάνει λάδια σπίτι της, μακριά από μας.

Φώωωωωκι!!!!!!!!!!!!!! Υπέροχη τελευταία ημέρα στην παραλία! Το απόγευμα αποχαιρετούμε στη βεράντα του ξενοδοχείου τη μαμά της Γιούλης, Γαλάτεια, και τους Έλληνες Αμερικανούς. Μαθαίνουμε ότι η Μαρία έπεσε κι έσπασε τον ισχίο της. Τη λυπόμαστε όλοι πολύ, την καημένη! Πάμε στο Lavastones, τρώμε και πίνουμε καλά και μετά ξεκινάει η μουσική βραδιά μας με το Γρουπάκι Extended. Θα γίνει εξαιρετική βραδιά, γιατί ξαφνικά εμφανίζονται η Γιούλη και ο Ηλίας με τον Τούρκο μουσικό Nermin Önal Özrelek και τη γυναίκα του. Παίζουμε ελληνικά και «διεθνή» τραγούδια, ο Nermin και η γυναίκα του τουρκικά λαϊκά τραγούδια. Θέλω να τους κάνω έκπληξη και προετοιμάζω το τραγούδι «Από ξένο τόπο» γιατί έχω τους ελληνικούς και τους τουρκικούς στοίχους αυτού του τραγουδιού. Αυτή τη στιγμή ο Nermin αρχίζει να το παίζει, τι ωραία σύμπτωση! Εκπλήσσονται λίγο, όταν καταλαβαίνουν ότι τραγουδάω μαζί τους τα τουρκικά λόγια. Μετά λέω και τους ελληνικούς στοίχους, και τώρα μένουν και οι άλλοι με το στόμα ανοιχτό. Η μουσική ενώνει τους λαούς, είμαστε πολύ ευτυχισμένοι.

Συμβαίνει και κάτι πολύ αστείο, για μας, και όχι τόσο πολύ για την κυρία απ' την Τουρκία: Όταν η γυναίκα του Nermin αρχίζει να τραγουδάει με «πολύ ψηλή φωνή» ένα τουρκικό λαϊκό τραγούδι, οι γάτες του χωριού «τραγουδάνε» δυνατά μαζί της κι έτσι «ψιλογελάμε» λιγάκι, δηλαδή σκάμε απ' τα γέλια (το σχετικό βίντεο σας το στέλνω αν μου το ζητήσετε

😊), και αυτό την ενοχλεί πολύ. Αυτό είναι ένα πολύ μελαγχολικό τραγούδι, δε γίνεται να γελάσουμε, μας εξηγεί. Ο Άντης φωνάζει: «ΣΥΓΝΩΜΗ! Γελάσαμε για κάτι άλλο. ΠΑΡΑΚΑΛΩ, τραγούδα!» Μας συγχωράει και τραγουδάει. Μετά ο Άντης λέει γερμανικά ναυτικά τραγούδια με στυριακή διάλεκτο. Είμαι ενθουσιασμένη και του αφιερώνω το τελευταίο σκίτσο αυτών των διακοπών!!!

Αποχαιρετάμε, είμαστε πιο ευτυχισμένοι για την υπέροχη βραδιά παρά λυπημένοι για τον αποχαιρετισμό. Χαιρόμαστε για τις παλιές και τις καινούργιες φίλιες και από τώρα για το ότι θα ξαναβρεθούμε του χρόνου.

12.9. Γυρίζουμε στην Αυστρία χωρίς προβλήματα και με τις αποσκευές μας, ευτυχώς! Το τελευταίο γέλιο αυτών των διακοπών το προκαλεί η αεροσυνοδός της Austrian: «...

Μπλαμπλαμπλα... χαιρόμαστε να σας κεράσουμε ένα ποτήρι νερό». – Πολύ γενναιόδωροι, ευχαριστούμε!

Λίγες ακόμα εντυπώσεις. Ο Νιόνιος, η μαμά της Γιούλης, Γαλάτεια, οι Έλληνες Αμερικανοί, ο φοίνικας που κάποτε θα μεγαλώσει, τα Μεστά, ο Διαμαντής και ο Μίκης παίζοντας σαν παιδάκια, ξεκούραση στο Φώκι, ο Στέφανος και ο Ζάχος, ο Γιώργος και ο Γιάννης, η Ιωάννα χαρούμενη, η ανατολή του ηλίου στον Εμπορειό (την ημέρα που φεύγουμε πρέπει να σηκωθούμε νωρίς, γι αυτό την προλαβαίνουμε 😊).

